

LITTERATUR

UPPGÖRELSE MED VÄNSTEREXTREMISMEN

Av fil. lic. BIRGER HAGARD

Många har kommit att alltmera irriteras över den vänsterradikala dominansen i våra massmedia. Detta gäller främst televisionen och radion men också vissa av de största tidningarna, inte minst de båda kvällstidningarna Aftonbladet och Expressen. På det inrikespolitiska området utgjorde Gunnar Biörcks artiklar i Sv.D. för ungefär ett år sedan en kraftig motattack gentemot vänsterradikalismen. På det utrikespolitiska området däremot har mindre gjorts, och rent vänsterextrema yttringar har alltför ofta under senare tid lämnats oemotsagda. Mot vissa länder, senast Syd-Vietnam och USA, har igångsatts veritabla hatkampanjer, vilka har förskaffat Sverige ett åtskilligt skamfilat rykte i utlandet, där man ofta trots att skrånigheten motsvarats av en verklig styrka i folkopinionen, något som inte alls är fallet — i varje fall inte ännu.

En som reagerar kraftigt mot urartningen är *Ture Nerman*, som tar till orda i en nyutkommen debattskrift, *Sverige på glid* (Andromeda, 10:—). En av Gamla Gardets Män har funnit luften tung att andas. Så långt har det alltså gått, att det skall vara en f. d. kommunist, som på allvar vågar göra upp räkningen med vänsterextremismen. På borgerligt håll och inte minst högerhåll har rädslan för att till även tyrs stöta sig med vissa av våra massmedia ofta varit pinsamt påtaglig.

Ture Nerman är alltjämt socialist. Han är likväl medveten om att hans ungdomssocialism till stor del var en

romantisk utopi men en utopi, som gav arbetarrörelsens "förtrupp", där han själv var med, något att kämpa för. Framtiden — åtminstone något sekel framåt — kommer, tror han, att kännetecknas av blandekonomiens hållning, något liknande "den kapitalistiska välfärdsstaten" Sverige eller det "socialistiska" Jugoslavien, när dess polisstyre hävs. Och Ture Nerman beklagar inte utvecklingen bort från de drömda illusionerna. Han bekänner, att han "trots troende och storordig revolutionslyrik aldrig dyrkat revolutionen som universalmedicin". Han ser välfärdssamhället som något positivt, gör sin reverens för partikamraterna i regeringsledningen, men finner också åtskilliga faromoment i utvecklingen. Kanske är, säger han, rikriktnings- och nivelleringsstendenserna starkare än någonsin, då den tekniska utvecklingen nästan gastkramar oss, "och i massans benägenhet att behagligt smälta in i allsången och hålla sej tam och tacksam bara den får sitt bröd och sina skådespel". Den mera ursprungliga demokratien i organisationsvärlden är numera omöjlig: "styrelserna styr, massan, den s. k. demokratiska massan, är tacksam att få slippa, är lat och oroar sej inte för folkstyret".

Vårdfrågorna, inflationen, bostadsfrågan och skolfrågorna är allvarliga problem, men framför allt uppehåller sig Nerman vid rättssäkerhets-, ungdoms- och alkoholfrågorna. Beträffande rättssäkerheten, grundläggande för varje civiliserat samhälle, betraktar

Nerman Sverige som ett "relativt u-land". Han gisslar den "överdrivna förståelsen" för brottet och "eftergiften för nihilismen". Det är en sak att se humant på överträdelser, men om inte samhällets auktoritet upprätthålles, dvs. de laglydiga medborgarnas rätt, ökar aggressiviteten hos de asociala elementen, som drar med sig andra passiva och lättpåverkade.

Huvudfrågan för Ture Nerman är emellertid bevarandet av den västerländska kulturen och livsformen, vilket endast kan ske genom Europas enande, vari Sverige har sin givna plats. För vårt land finns det emellertid en utomordentlig fara: "en utveckling av neutralitet till neutralism kan föra oss bort från Västerlandets marknad till Österns. Socialdemokratiska 'radikaler' påyrkar det redan. Följden skulle bli anpassning i levnadsstandard till Österns och därmed också kulturens inlänkande på dess standard."

Från den utgångspunkten ser Nerman allvarligt på den "flirt med nihilismen", som bedrivs av vänsterextremisterna. Fred och frihet är höga ideal. Men för Nerman kan det aldrig bli tal om fred till varje pris: "Den in i döden passiva fredsviljan är en dårskap, en dödsfara." Friheten är grundvalen. Fred utan frihet är meningslös. Hade inte friheten betytt mera, skulle kanske Hitler och nazismen i dag ha varit herrar. "Över huvud", skriver Nerman, "är det betecknande, att det svenska folk som nu låter driva sej till hat mot USA sommaren 1940 lika fromt önskade fred — Hitlers fred. — — — Frihetsdraget, det bästa i USA:s arv från gamla Europa, det fattar man inte, det hatas som våld."

I motsättningen mellan öst och väst har flera författare klart tagit ställning för kommunismen. Nerman kallar dem — Artur Lundkvist, Sara Lidman, Sivar Arnér, Jan Myrdal, Maria

Wine, Stig Carlsson m. fl. — för "hattets pacifister". För den "äkta" pacifismen, som bygger på en religiös eller moralisk övertygelse, känner Nerman en viss aktning, ehuru den är meningslös. Men den andra s. k. pacifismen "är ihålig, där den inte är rena humbugen och ett fjärrstyrt bedrägeri. Den s. k. tredje ståndpunkten politiskt är ingen tredje utan en maskerad ståndpunkt för ena sidan." Dessa "pacifister" vill inte fred. De vill USA:s nederlag. De vill ha lugn i sina idealstater men oro och revolution i väst. De syftar till defaitism och underkastelse för Västerlandet under östs krigsdiktaturer.

Anti-USA-propagandan i Vietnamfrågan har successivt ökat i takt med krigets intensifiering. Den är internationellt organiserad och har fått med sig i stort sett samma grupp historiskt okunniga ungdomar som tidigare antiatomvapenkampanjen. Kommunisterna, som tidigare föredrog att rycka i trådarna och dirigera de s. k. fredsförningarna i lönndom, har nu slängt masken och öppet engagerat sig. Vietnam har blivit slagträet i ansträngningarna att avlägsna Sverige från den västerländska kulturkretsen. Tacket från de asiatiska kommunisterna för anti-USA-demonstrationerna talar sitt tydliga språk.

Ture Nerman varnar allvarligt för det "gatans parlament", som gång efter annan försöker att utöva sin terror i landet. Man kan ha olika uppfattningar i sak, men i ett kultursamhälle håller man ändå en viss stil. Det är den som utmärker kultursamhället. "Man demonstrerar inte i hat", säger Nerman. "Man bränner inte andra folks flaggor, varken Kinas eller Sovjet-Unionens eller USA:s." Utsvävningarna i USA-hat leder tanken till nazismens uppmarsch i Tyskland. Idépolitiken har fått ge vika för rena nihilismen, som är ett "förräderi mot kultu-

ren, mot det gemensamma mänskliga livet". Upploppen och demonstrationerna vänder sig inte bara mot USA utan mot ordningsmakten, vårt eget samhälle. Nerman erinrar om kommunistpöbelns uppträdande i Medborgarhuset mot den sydvietnamesiska delegationen under minister Tran Van Ans ledning i slutet av november förra året och uttalar sin avsky över händelserna, de som sedan lyriskt beskrivits av clartéisterna (se Sv.T. 1/67, Bertil Häggman: "Ett välgörande krig?"). Nerman gör också följande reflexion: "Det är onekligen märkligt, att representanter tillhörande socialdemokratien och Fria Fackföreningsrörelsen måste tas emot av högerstudenter i det av socialdemokratien styrda Sverige. En hovsam skrivelse om mötesfriheten i Sverige överlämnades till pressen å ett 30-tal sydvietnamesiska folkliga organisationers vägnar. Den intogs i Stockholm endast av Svenska Dagbladet! Några dagar senare kunde den nordvietnamesiska delegationen fortsätta sin propaganda Sverige runt och hästskt angripa USA." Våldet mot mötesfriheten kom äntligen socialdemokraterna att reagera. Justitieminister Kling fördömde i ett svar på en fråga av Kaj Björk Vietnamdemonstranternas nazistfasoner.

Är Sverige på glid? Ture Nerman har i varje fall pekat på tendenser, som inte får negligeras. Vänsterradikalismen har dock ännu inte något stöd hos en bred folkopinion — i så fall vore det illa beställt. Inte minst

gäller detta ungdomen. Den övervägande delen har sunda uppfattningar och tar bestämt avstånd från extremismen, den ungdom som arbetar hårdare på utbildning och förkovran än kanske någon tidigare generation.

Men det är givet, att den alltför stora uppmärksamhet, som en del massmedia ger rena pöbeluppträden — s. k. Vietnamdemonstrationer — verkar uppmuntrande på de agerande och riskerar att dra med andra. Det är likaledes betänkligt, då vissa tidningar och framför allt televisionen tycks ta de extrema åsikterna på allvar och i oproportionerligt stor utsträckning låter dess företrädare komma till tals i debatter och intervjuer.

Vänsterextremismen och dess brutalaste yttringar i form av "gatans parlament" förekommer ju dock inte bara i Sverige utan tycks vara ett problem, gemensamt för hela den västerländska civilisationen. Rotlösa människor protesterar för protestens egen skull eller kanske mot det tekniskt komplicerade industrisamhället överhuvud. Är detta fallet räcker det inte med att fördöma utan också att finna en bot mot det onda, att skänka det materialistiska samhället den idealitet, som det nu alltför ofta saknar. Det betänkliga är att de tendenser det är fråga om hänsynslöst utnyttjas av alla de femtekolonnare, som intet hellre önskar än den västerländska civilisationens undergång. Det är detta som Ture Nerman på ett utomordentligt sätt belyst i sin skrift.